

2. A partir da entrada en vigor da presente lei quedará igualmente derogado o Real Decreto-lei 14/1997, do 29 de agosto.

Por tanto,
Mando a tódolos españois, particulares e autoridades, que cumbran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 21 de abril de 1998.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

9478 LEI 10/1998, do 21 de abril, de residuos. («BOE» 96, de 22-4-1998.)

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban tódolos que a viren e a entenderen.
Que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei.

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

A Directiva Comunitaria 91/156/CEE, do Consello, do 18 de marzo de 1991, pola que se modifica a Directiva 75/442/CEE, do Consello, do 15 de xullo de 1975, significou a asunción pola Unión Europea da concepción moderna da política de residuos, que consiste en abandonar-la clasificación en dúas únicas modalidades (xeral e perigosos) e establecer unha norma común para todos eles, que poderá ser completada cunha regulación específica para determinadas categorías de residuos.

A adecuación do noso dereito a este cambio sería xa razón suficiente para promulgar esta lei. Preténdese, sen embargo, contribuír tamén a protexe-lo ambiente coordinando a política de residuos coas políticas económica, industrial e territorial, co obxecto de incentivar-la súa redución en orixe e darlle prioridade á reutilización, reciclaxe e valorización dos residuos sobre outras técnicas de xestión.

Esta lei é aplicable a todo tipo de residuos, con excepción das emisións á atmosfera, os residuos radioactivos e os vertidos ás augas. Respecto dos residuos mineiros, a eliminación de animais mortos e outros desperdicios de orixe animal, os residuos producidos nas explotacións agrícolas e gandeiras que non sexan perigosos e se utilicen exclusivamente no marco das ditas explotacións e os explosivos desclasificados, a lei só será de aplicación nos aspectos non regulados expresamente pola súa normativa específica.

Seguindo o criterio da normativa comunitaria, como complemento desta regulación de carácter xeral poderanse dictar, posteriormente, normas para os diferentes tipos de residuos, coa finalidade de establecer disposicións particulares sobre a súa produción ou xestión.

En canto ó exercicio efectivo das competencias sobre residuos, a lei respecta o reparto constitucional entre o Estado e as comunidades autónomas, ó tempo que garante as competencias que exercían tradicionalmente as entidades locais en materia de residuos sólidos urbanos.

A lei prevé a elaboración de plans nacionais de residuos, que resultarán da integración dos respectivos plans autonómicos de xestión, e admite a posibilidade de que as entidades locais poidan elaboralos seus propios plans de xestión de residuos urbanos.

Por outra parte, a lei non se limita a regula-los residuos unha vez xerados, senón que tamén os recolle na fase previa á súa xeración, regulando as actividades dos pro-

ductores, importadores e adquirentes intracomunitarios e, en xeral, as de calquera persoa que poña no mercado produtos xeradores de residuos. Coa finalidade de lograr unha estricta aplicación do principio de «quen contamina paga», a lei fai recaer sobre o ben mesmo, no momento da súa posta no mercado, os custos da xestión adecuada dos residuos que xera o dito ben e os seus accesorios, tales como o envase ou embalaxe. Con isto, ademais, acomódase o desenvolvemento económico de España ós principios proclamados na Declaración de Río de Xaneiro sobre Ambiente e o Desenvolvemento e a Axenda 21, asinados por España na Conferencia Internacional de Río de Xaneiro de 1992 e ós principios da política comunitaria de ambiente, tal como figuran recollidos no artigo 130.R do Tratado Constitutivo da Comunidade Europea, tralas modificacións introducidas polo Tratado da Unión Europea.

Debe destacarse, así mesmo, o fomento da colaboración entre a Administración e os responsables da posta no mercado de produtos que co seu uso se transforman en residuos, mediante a creación dun marco xurídico adecuado, coa suficiente operatividade, para a subscripción de acordos voluntarios e de convenios de colaboración.

Con carácter xeral, establécese o réxime ó que terá que adecuarse a produción, a posesión e a xestión de residuos, manténdose un mínimo nivel de intervencionismo administrativo nos supostos de eliminación e valorización dos residuos dentro do propio proceso productivo, cando iso lle permita ó xestor beneficiarse das medidas de incentivación de mercados de valorización.

A lei regula tamén a forma en que as entidades locais terán que face-la recolla dos residuos urbanos, o traslado interno e externo dos residuos dentro da marxe de limitación de movementos que lles permite ós estados membros da Unión Europea o Regulamento 259/93, do Consello, do 1 de febreiro de 1993, relativo á vixilancia e control dos traslados de residuos no interior e á entrada e saída da Comunidade Europea, tomándose como básico o principio de proximidade, e regulándose tamén os supostos nos que as comunidades autónomas poden limita-lo seu movemento dentro do territorio nacional.

Para a consecución dos obxectivos de redución, reutilización, reciclaxe e valorización, así como para promover-las tecnoloxías menos contaminantes na eliminación de residuos, a lei prevé que as administracións públicas, no ámbito das súas respectivas competencias, poidan establecer instrumentos de carácter económico e medidas de incentivación.

Así mesmo, díctanse normas sobre a declaración de solos contaminados e regúlase a responsabilidade administrativa derivada do incumprimento do establecido nesta lei, tipificándose tanto as condutas que constitúen infracción como as sancións que procede impoñer como consecuencia diso, que poden chegar ata un máximo de 200.000.000 de pesetas, no suposto de infraccións moi graves.

Por outra parte, cómpre destacar que algunhas das obrigas que esta lei impón ás entidades locais en materia de residuos, supoñen unha modificación do réxime xeral establecido na Lei 7/1985, reguladora das bases de réxime local.

Así, atribúeselles de forma xenérica ás entidades locais, como servizo obrigatorio, a recolla, o transporte e a eliminación dos residuos urbanos, mentres que na actualidade só existe esta obriga para municipios de máis de 5.000 habitantes. Igualmente, obrígase os municipios de máis de 5.000 habitantes a implantaren sistemas de recolla selectiva de residuos, a partir do ano 2001, o que tampouco está recollido no artigo 26.2.b) da Lei 7/1985.

Na articulación da presente lei conflúen unha pluralidade de títulos competenciais do Estado, entre os

que cabe salientalo de lexislación básica sobre protección do ambiente, de acordo co artigo 149.1.23.^a da Constitución. Outros títulos habilitantes son os derivados do artigo 149.1.8.^a, ordenación dos rexistros públicos; 10.ª, comercio exterior, na medida en que se dictan normas sobre a importación e exportación de residuos a terceiros países, e 18.ª, bases do réxime xurídico das administracións públicas, pola modificación da Lei reguladora das bases de réxime local.

TÍTULO I

Normas xerais

CAPÍTULO I

O obxecto e ámbito da lei

Artigo 1. *Obxecto.*

1. Esta lei ten por obxecto previla produción de residuos, establece-lo réxime xurídico da súa produción e xestión e fomentar, por esta orde, a súa redución, a súa reutilización, reciclaxe e outras formas de valorización, así como regula-los solos contaminados, coa finalidade de protexe-lo ambiente e a saúde das persoas.

2. O Goberno poderá establecer normas para os diferentes tipos de residuos, nas que se fixarán disposicións particulares relativas á súa produción ou xestión.

Artigo 2. *Ámbito de aplicación.*

1. Esta lei é de aplicación a todo tipo de residuos, coas seguintes exclusións:

a) As emisións á atmosfera reguladas na Lei 38/1972, do 22 de decembro, de protección do ambiente atmosférico.

b) Os residuos radiactivos regulados pola Lei 25/1964, do 29 de abril, de enerxía nuclear.

c) Os vertidos de efluentes líquidos ás augas continentais regulados pola Lei 29/1985, do 2 de agosto, de augas; os vertidos desde terra ó mar regulados pola Lei 22/1988, do 28 de xullo, de costas, e os vertidos desde buques e aeronaves ó mar regulados polos tratados internacionais dos que España sexa parte.

2. A presente lei será de aplicación supletoria ás materias que se enuncian a seguir naqueles aspectos regulados expresamente na súa normativa específica:

a) A xestión dos residuos resultantes da prospección, extracción, valorización, eliminación e almacenamento de recursos minerais, así como da explotación de canteiras, no regulado na Lei 22/1973, do 21 de xullo, de minas.

b) A eliminación e transformación de animais mortos e desperdicios de orixe animal, no regulado no Real decreto 2224/1993, do 17 de decembro, sobre normas sanitarias de eliminación e transformación de animais mortos e desperdicios de orixe animal e protección fronte a axentes patóxenos en pensos de orixe animal.

c) Os residuos producidos nas explotacións agrícolas e gandeiras consistentes en materias fecais e outras substancias naturais e non perigosas, cando se utilicen no marco das explotacións agrarias, no regulado no Real decreto 261/1996, do 16 de febreiro, sobre protección das augas contra a contaminación producida polos nitratos procedentes de fontes agrarias e na normativa que aprobe o Goberno en virtude do establecido na disposición adicional quinta.

d) Os explosivos, cartuchería e artificios pirotécnicos desclasificados, así como residuos de materias primas perigosas ou de produtos explosivos utilizados na fabricación dos anteriores, no regulado no Regulamento de

explosivos, aprobado mediante Real decreto 230/1998, do 16 de febreiro.

e) As terras separadas nas industrias agroalimentarias nas súas fases de recepción e de limpeza primaria das materias primas agrícolas, cando estean destinadas á súa valoración como tratamento dos solos, producindo un beneficio á agricultura ou unha mellora ecolóxica deles, de acordo co apartado R.10, do anexo II.B da Decisión da Comisión do 24 de maio de 1996.

Artigo 3. *Definicións.*

Para os efectos da presente lei entenderase por:

a) «Residuo»: calquera substancia ou obxecto pertencente a algunha das categorías que figuran no anexo desta lei, do cal o seu posuidor se desprenda ou do que teña a intención ou obriga de se desprender. En todo caso, terán esta consideración os que figuren no Catálogo Europeo de Residuos (CER), aprobado polas institucións comunitarias.

b) «Residuos urbanos ou municipais»: os xerados nos domicilios particulares, nos comercios, nas oficinas e nos servizos, así como todos aqueles que non teñan a cualificación de perigosos e que pola súa natureza ou composición poidan asimilarse ós producidos nos anteriores lugares ou actividades.

Terán tamén a consideración de residuos urbanos os seguintes:

Residuos procedentes da limpeza de vías públicas, zonas verdes, áreas recreativas e praias.

Animais domésticos mortos, así como mobles, utensilios e vehículos abandonados.

Residuos e entullo procedentes de obras menores de construción e reparación domiciliaria.

c) «Residuos perigosos»: aqueles que figuren na lista de residuos perigosos, aprobada no Real decreto 952/1997, así como os recipientes e envases que os conteñan. Os que fosen cualificados como perigosos pola normativa comunitaria e os que poida aproba-lo Goberno de conformidade co establecido na normativa europea ou en convenios internacionais dos que España sexa parte.

d) «Prevención»: o conxunto de medidas destinadas a evita-la xeración de residuos ou a conseguila súa redución, ou a da cantidade de substancias perigosas ou contaminantes presentes neles.

e) «Productor»: calquera persoa física ou xurídica que coa súa actividade, excluída a derivada do consumo doméstico, produza residuos ou efectúe operacións de tratamento previo, de mestura, ou doutro tipo que ocasionen un cambio de natureza ou de composición deses residuos. Terá tamén carácter de produtor o importador de residuos ou o adquirente en calquera Estado membro da Unión Europea.

f) «Posuidor»: o produtor dos residuos ou a persoa física ou xurídica que os teña no seu poder e que non teña a condición de xestor de residuos.

g) «Xestor»: a persoa ou entidade, pública ou privada, que realice calquera das operacións que compoñen a xestión dos residuos, sexa ou non o seu produtor.

h) «Xestión»: a recolla, o almacenamento, o transporte, a valorización e a eliminación dos residuos, incluída a vixilancia destas actividades, así como a vixilancia dos lugares de depósito ou vertido despois do seu peche.

i) «Reutilización»: o emprego dun produto usado para o mesmo fin para o que foi deseñado orixinariamente.

j) «Reciclaxe»: a transformación dos residuos, dentro dun proceso de produción, para o seu fin inicial ou para outros fins, incluída a compostaxe e a biometanización, pero non a incineración con recuperación de enerxía.

k) «Valorización»: todo procedemento que permita o aproveitamento dos recursos contidos nos residuos sen poñer en perigo a saúde humana e sen utilizar métodos que poidan causar prexuízos ó ambiente. En todo caso, estarán incluídos neste concepto os procedementos enumerados no anexo II.B da Decisión da Comisión (96/350/CE) do 24 de maio de 1996, así como os que figuren nunha lista que, se é o caso, aprobe o Goberno.

l) «Eliminación»: todo procedemento dirixido, ben ó vertido dos residuos ou ben á súa destrución, total ou parcial, realizado sen poñer en perigo a saúde humana e sen utilizar métodos que poidan causar prexuízos ó ambiente. En todo caso, estarán incluídos neste concepto os procedementos enumerados no anexo II.A da Decisión da Comisión (96/350/CE) do 24 de maio de 1996, así como os que figuren nunha lista que, se é o caso, aprobe o Goberno.

ll) «Recolla»: toda operación consistente en recoller, clasificar, agrupar ou preparar residuos para o seu transporte.

m) «Recolla selectiva»: o sistema de recolla diferenciada de materiais orgánicos fermentables e de materiais reciclables, así como calquera outro sistema de recolla diferenciada que permita separalos materiais valorizables contidos nos residuos.

n) «Almacenaxe»: o depósito temporal de residuos, con carácter previo á súa valorización ou eliminación, por tempo inferior a dous anos ou a seis meses se se trata de residuos perigosos, a menos que regulamentariamente se establezan prazos inferiores. Non se inclúe neste concepto o depósito temporal de residuos nas instalacións de produción cos mesmos fins e por períodos de tempo inferiores ós sinalados no parágrafo anterior.

ñ) «Estación de transferencia»: instalación na que se descargan e almacenan os residuos para poder posteriormente transportalos a outro lugar para a súa valorización ou eliminación, con ou sen agrupamento previo.

o) «Vertedoiro»: instalación de eliminación que se destina ó depósito de residuos na superficie ou baixo terra.

p) «Solo contaminado»: todo aquel cunhas características físicas, químicas ou biolóxicas alteradas negativamente pola presenza de compoñentes perigosos de orixe humana, en concentración tal que comporte un risco para a saúde humana ou o ambiente, de acordo cos criterios e estándares que determine o Goberno.

CAPÍTULO II

Competencias administrativas

Artigo 4. *Competencias.*

1. Corresponderalle á Administración xeral do Estado a elaboración dos plans nacionais de residuos; a autorización dos traslados de residuos desde ou cara a terceiros países non pertencentes á Unión Europea e a inspección derivada do citado réxime de traslados, sen prexuízo da colaboración que poida presta-la comunidade autónoma onde estea situado o centro da actividade correspondente, así como a aplicación, se é o caso, do correspondente réxime sancionador.

A Administración xeral do Estado será, así mesmo, competente cando España sexa Estado de tránsito para efectos do disposto no artigo 36 do Regulamento (CEE) 259/93, do Consello, do 1 de febreiro de 1993, relativo á vixilancia e control dos traslados de residuos no interior, á entrada e á saída da Comunidade Europea.

2. Corresponderalles ás comunidades autónomas a elaboración dos plans autonómicos de residuos e a autorización, vixilancia, inspección e sanción das actividades de produción e xestión de residuos. As comunidades autónomas serán, así mesmo, competentes para outor-

ga-las autorizacións de traslado de residuos desde ou cara a países da Unión Europea, regulados no Regulamento (CEE) 259/93, así como as dos traslados no interior do territorio do Estado e a inspección e, se é o caso, sanción derivadas dos citados réximes de traslados, así como calquera outra actividade relacionada cos residuos non incluída nos números 1 e 3.

3. As entidades locais serán competentes para a xestión dos residuos urbanos nos termos establecidos nesta lei e nas que, se é o caso, dicten as comunidades autónomas. Corresponde ós municipios, como servizo obrigatorio, a recolla, o transporte e, polo menos, a eliminación dos residuos urbanos, na forma en que establezan as respectivas ordenanzas.

Artigo 5. *Planificación.*

1. A Administración xeral do Estado, mediante a integración dos respectivos plans autonómicos de residuos, elaborará diferentes plans nacionais de residuos, nos que se fixarán os obxectivos específicos de redución, reutilización, reciclaxe, outras formas de valorización e eliminación; as medidas que se adoptarán para conseguilos ditos obxectivos; os medios de financiamento e o procedemento de revisión.

2. Os plans nacionais serán aprobados polo Consello de Ministros, logo de deliberación da Conferencia Sectorial de Medio Ambiente, e na súa elaboración deberá incluírse un trámite de información pública.

3. Os plans nacionais serán revisados cada catro anos e poderán articularse mediante convenios de colaboración suscritos, se é o caso, entre a Administración xeral do Estado e as comunidades autónomas.

4. Os plans autonómicos de residuos conterán as determinacións a que se fai referencia no número 1, incluíndo a cantidade de residuos producidos e a estimación dos custos das operacións de prevención, valorización e eliminación, así como os lugares e instalacións apropiados para a eliminación dos residuos.

5. As entidades locais poderán elaboralos seus propios plans de xestión de residuos urbanos, de acordo co que, se é o caso, se estableza na lexislación e nos plans de residuos das respectivas comunidades autónomas.

Artigo 6. *Obxectivos específicos.*

O Goberno poderá establecer obxectivos de redución na xeración de residuos, así como de reutilización, reciclaxe e outras formas de valorización obrigatoria de determinados tipos de residuos.

TÍTULO II

As obrigas nadas da posta no mercado de produtos xeradores de residuos

Artigo 7. *Obrigas.*

1. Sen prexuízo das normas adicionais de protección que, se é o caso, dicten as comunidades autónomas, o produtor, importador ou adquirente intracomunitario, axente ou intermediario, ou calquera outra persoa responsable da posta no mercado de produtos que co seu uso se convertan en residuos, poderá ser obrigado de acordo coas disposicións que regulamentariamente aprobe o Goberno a:

a) Elaborar produtos ou utilizar envases que, polas súas características de deseño, fabricación, comercialización ou utilización, favorezan a prevención na xeración de residuos e faciliten a súa reutilización ou a reciclaxe ou valorización dos seus residuos, ou permitan

a súa eliminación da forma menos prexudicial para a saúde humana e o ambiente.

b) Facerse cargo directamente da xestión dos residuos derivados dos seus produtos, ou participar nun sistema organizado de xestión dos ditos residuos, ou contribuír economicamente ós sistemas públicos de xestión de residuos, de maneira que se cubran os custos atribuíbles á súa xestión.

c) Aceptar, no suposto de non aplicarse o apartado anterior, un sistema de depósito, devolución e retorno dos residuos derivados dos seus produtos, así como dos propios produtos fóra de uso, segundo o cal, o usuario, ó recibi-lo produto, deixará en depósito unha cantidade monetaria, que será recuperada coa devolución do envase ou produto.

d) Informar anualmente ós órganos competentes das comunidades autónomas onde estean as súas instalacións, dos residuos producidos no proceso de fabricación e do resultado cualitativo e cuantitativo das operacións efectuadas.

2. A instalación de industrias ou actividades xeradoras ou importadoras de produtos que ó seren usados puidesen producir residuos perigosos, requirirá autorización da Administración ambiental competente, nos termos previstos no apartado 1 do artigo 9, sen prexuízo das demais licencias ou autorizacións que sexan esixibles de acordo coa lexislación vixente e logo de presentación dun estudo do que se determinará o contido regulamentariamente.

Esta autorización só se concederá cando se dispoña dun método adecuado de valorización ou eliminación.

Artigo 8. *Acordos voluntarios e convenios de colaboración.*

Para o cumprimento de todas ou algunhas das obrigas previstas no apartado 1 do artigo anterior, os responsables da posta no mercado de produtos que co uso se transforman en residuos poderán organizar sistemas propios de xestión mediante a celebración de acordos voluntarios aprobados ou autorizados polas administracións públicas competentes, ou mediante convenios de colaboración con estas.

TÍTULO III

A produción, a posesión e a xestión dos residuos

CAPÍTULO I

A produción e a posesión de residuos

Artigo 9. *Producción.*

1. Queda sometida a autorización administrativa do órgano competente en materia ambiental da Comunidade Autónoma a instalación, ampliación e modificación substancial ou traslado das industrias ou actividades produtoras de residuos perigosos, así como daquelas outras industrias ou actividades produtoras de residuos que non teñan tal consideración e que figuren nunha lista que, se é o caso, se aprobe por razón das excepcionais dificultades que puidera presenta-la xestión dos ditos residuos. Todo isto sen prexuízo das demais autorizacións ou licencias esixidas por outras disposicións. Estas autorizacións concederanse por un tempo determinado, pasado o cal poderán ser renovadas por períodos sucesivos.

2. Estas autorizacións determinarán a cantidade máxima por unidade de produción e características dos residuos que se poden xerar, para o que se tomarán en consideración, entre outros criterios, a utilización de tecnoloxías menos contaminantes, en condicións eco-

nómica e tecnicamente viables, así como as características técnicas da instalación de que se trate. Entre os criterios que se utilicen para decidir estas tecnoloxías menos contaminantes daráselle prioridade ó principio de prevención en materia de residuos.

3. As autorizacións só poderán ser denegadas naqueles casos nos que non estean abondo acreditadas as operacións que se van realizar cos residuos, ou cando a xestión prevista para estes non se axuste ó disposto nos plans nacionais ou autonómicos de residuos.

4. A transmisión das autorizacións reguladas neste artigo estará suxeita á comprobación previa, pola autoridade competente, de que as actividades e as instalacións en que aquelas se realizan cumpren co regulado nesta lei e nas súas normas de desenvolvemento.

Artigo 10. *Importación, adquisición intracomunitaria, intermediación e axencia.*

Sen prexuízo do establecido no Regulamento CEE 259/93, e das autorizacións que, se é o caso, sexan esixibles de conformidade co establecido no artigo anterior, os importadores e adquirentes intracomunitarios, así como os axentes comerciais ou intermediarios que, en nome propio ou alleo, poñan residuos no mercado ou realicen con eles operacións xurídicas que impliquen cambio de titularidade posesoria, aínda sen contido transaccional comercial, deberán notificalo previamente ó órgano ambiental competente das comunidades autónomas onde realicen as súas actividades, para o seu rexistro administrativo, indicando, polo menos, as cantidades, natureza, orixes e destino dos residuos, así como, se é caso, o método de transporte e o método de valorización ou eliminación que se vaian empregar.

O Goberno, nas normas particulares que dicte para determinados residuos e, se é o caso, as comunidades autónomas, nas normas adicionais de protección, poderán establecer a obriga de que estas actividades se sometan á autorización administrativa da Administración pública competente, cando iso non sexa esixible de acordo co establecido no artigo anterior.

Artigo 11. *Posesión de residuos.*

1. Os posuidores de residuos estarán obrigados, sempre que non procedan a xestionalos por si mesmos, a entregalos a un xestor de residuos, para a súa valorización ou eliminación, ou a participar nun acordo voluntario ou nun convenio de colaboración que comprenda estas operacións.

En todo caso, o posuidor dos residuos estará obrigado, mentres se encontren no seu poder, a mantelos en condicións adecuadas de hixiene e seguridade.

2. Todo residuo potencialmente reciclable ou valorizable deberá ser destinado a estes fins, evitando a súa eliminación en tódolos casos posibles.

3. O posuidor de residuos estará obrigado a sufragalos seus correspondentes custos de xestión.

CAPÍTULO II

A xestión de residuos

Artigo 12. *Normas xerais sobre a xestión dos residuos.*

1. As operacións de xestión de residuos levaranse a cabo sen poñer en perigo a saúde humana e sen utilizar procedementos nin métodos que poidan prexudica-lo ambiente e, en particular, sen crear riscos para a auga, o aire ou o solo, nin para a fauna ou flora, sen provocar incomodidades polo ruído ou os olores e sen atentar contra as paisaxes e lugares de especial interese.

2. Queda prohibido o abandono, vertido ou eliminación incontrolada de residuos en todo o territorio nacional e toda mestura ou dilución de residuos que dificulte a súa xestión.

3. Sen prexuízo do establecido no artigo 4.3, as comunidades autónomas poderán declarar servizo público, de titularidade autonómica ou local, todas ou algunhas das operacións de xestión de determinados residuos.

4. Declárase de utilidade pública e interese social, para efectos da lexislación de expropiación forzosa, o establecemento ou ampliación de instalacións de almacenaxe, valorización e eliminación de residuos.

Artigo 13. *Autorización administrativa das actividades de valorización e eliminación de residuos.*

1. Quedan sometidas a réxime de autorización polo órgano competente en materia ambiental da Comunidade Autónoma as actividades de valorización e eliminación de residuos. Esta autorización, que só se concederá logo de comprobación das instalacións nas que se vaia desenvolver a actividade, poderá ser outorgada para unha ou varias das operacións que se van realizar, e sen prexuízo das demais autorizacións ou licencias esixidas por outras disposicións.

Estas autorizacións concederanse por un tempo determinado, pasado o cal poderán ser renovadas por períodos sucesivos.

2. Non obstante o establecido no número anterior, as actividades de xestión de residuos urbanos realizadas polas entidades locais só estarán suxeitas á intervención administrativa que, se é o caso, establezan as correspondentes comunidades autónomas, sen prexuízo doutras autorizacións ou licencias que sexan esixibles por aplicación da normativa vixente.

3. Os que obtivesen unha autorización de acordo co establecido neste artigo deberán levar un rexistro documental no que figuren a cantidade, a natureza, a orixe, o destino, a frecuencia de recolla, o medio de transporte e o método de valorización ou eliminación dos residuos xestionados.

Esta documentación estará ó dispor das administracións públicas competentes, a petición destas. A documentación referida a cada ano natural deberá manterse durante os cinco anos seguintes.

4. A transmisión das autorizacións reguladas neste artigo estará suxeita á comprobación previa, pola autoridade competente, de que as actividades e as instalacións en que aquelas se realizan cumpren co regulado nesta lei e nas súas normas de desenvolvemento.

5. As actividades de valorización e eliminación, así como o resto de actividades de xestión de residuos indicadas no artigo 15, realizadas por entidades societarias, requirirán autorización administrativa ou, se é o caso, rexistro administrativo, independentes dos que puidesen ter os socios que as forman.

Artigo 14. *Valorización e eliminación dos propios residuos nos centros de produción.*

1. As comunidades autónomas poderán eximir da esixencia da autorización administrativa prevista no artigo anterior ás empresas e establecementos que se ocupen da valorización ou da eliminación dos seus propios residuos non perigosos nos centros de produción, sempre que dicten normas xerais sobre cada tipo de actividade, nas que se fixen os tipos e cantidades de residuos e as condicións nas que a actividade pode quedar dispensada da autorización.

En todo caso, estas actividades deberán levarse a cabo de conformidade co establecido no artigo 12.1.

2. Cando sexan de aplicación as exencións establecidas no número anterior, as actividades reguladas neste artigo deberán quedar obrigatoriamente rexistradas na forma que, para tal efecto, determinen as comunidades autónomas.

Artigo 15. *Outras actividades de xestión de residuos.*

Os titulares de actividades nas que se desenvolvan operacións de xestión de residuos non perigosos distintas da valorización ou eliminación deberán notificarllo ó órgano competente en materia medioambiental da comunidade autónoma correspondente, e estas actividades quedarán debidamente rexistradas na forma que, para tal efecto, establezan estas. Non obstante, as comunidades autónomas poderán someter a autorización estas actividades.

Artigo 16. *Traslado de residuos dentro do territorio do Estado.*

1. A eliminación de residuos no territorio nacional basearase nos principios de proximidade e de suficiencia.

2. As comunidades autónomas só poderán opoñerse á recepción de calquera tipo de residuo producido no territorio nacional, en centros situados no seu territorio e autorizados por elas, cando se dea algunha das seguintes circunstancias:

a) Que os citados centros non teñan as instalacións adecuadas ou, manifestamente, carezan da capacidade necesaria para a almacenaxe, valorización ou eliminación dos residuos.

b) Que existan indicios racionais de que os residuos non van ser xestionados na forma indicada na documentación que os acompaña con motivo do seu traslado.

c) Que os plans nacionais ou autonómicos previsen obxectivos de almacenaxe, valorización ou eliminación, que serían de imposible cumprimento se se recibisen residuos orixinais doutra Comunidade Autónoma.

d) Que a planta receptora sexa de titularidade pública ou a súa construción ou xestión fose financiada en parte con fondos públicos para atender exclusivamente necesidades de execución da xestión dunha parte definida dos residuos incluídos nos plans autonómicos e nos plans nacionais de residuos. Este motivo de denegación será tamén aplicable, se é o caso, ó traslado de residuos a plantas de valorización ou eliminación de titularidade das entidades locais ou financiados por elas.

3. As comunidades autónomas non poderán opoñerse ó traslado de residuos para a súa valorización ou eliminación noutras comunidades autónomas, sempre e cando estes traslados non se opoñan ós obxectivos marcados nos seus plans autonómicos.

4. O Goberno establecerá a normativa á que deberá axustarse o traslado de residuos entre os territorios de distintas comunidades autónomas.

Artigo 17. *Entrada e saída de residuos do territorio nacional.*

1. A entrada e saída de residuos do territorio nacional rexerese polo disposto na lexislación comunitaria e nos tratados internacionais nos que España sexa parte.

2. A Administración xeral do Estado, nos traslados procedentes de terceiros países, e as comunidades autónomas, nos supostos de traslados no interior da Unión Europea, poderán prohibir, respectivamente, a entrada no territorio nacional ou no da Comunidade Autónoma

de residuos destinados a seren eliminados, cando non o impida a normativa comunitaria ou os tratados ou convenios internacionais dos que España sexa parte.

Igualmente, e coas mesmas limitacións indicadas no parágrafo anterior, poderán prohibir a entrada de residuos para seren valorizados cando se dea algún dos seguintes supostos:

a) Cando do baixo rendemento dos procesos que se pretenda utilizar para valorizalos poida deducirse razoablemente que o seu destino encuberto é a eliminación.

b) Cando a súa valorización puidese impedirlo cumprimento dos obxectivos específicos de valorización dos residuos propios establecidos nos plans nacionais ou autonómicos de residuos ou nas normas comunitarias, así como cando esta faga necesaria a concesión de axudas públicas para poder cumprilos ditos obxectivos.

c) Cando a recolla dos residuos provenientes doutro Estado desfrute no Estado de orixe do residuo de incentivos directos ou indirectos que distorsionen as relacións de mercado dos residuos valorizables, con risco de incumprimento dos obxectivos dos plans nacionais e, se é o caso, autonómicos de residuos ou dos impostos nas propias normas comunitarias.

d) Cando o traslado dos residuos estea sometido a intermediación que non permita coñecer a súa orixe.

e) Cando non poidan valorizarse ou eliminarse en territorio nacional os residuos que poidan xerarse no proceso de valorización.

3. A autorización dos traslados regulados no Regulamento 259/93/CEE supeditarase á constitución dun seguro de responsabilidade civil, ou prestación dunha fianza, aval bancario ou outro tipo de garantía financeira que cubra os gastos de transporte e os de eliminación ou valorización.

Artigo 18. *Valorización.*

O Goberno, sen prexuízo das normas adicionais de protección que dicten as comunidades autónomas, establecerá os requisitos das plantas, procesos e produtos da valorización, con especificación das esixencias de calidade e as tecnoloxías que se empregarán, as cales poderán ser modificadas tendo en conta as tecnoloxías menos contaminantes.

Artigo 19. *Eliminación.*

1. As autorizacións das actividades de eliminación de residuos determinarán os tipos e cantidades de residuos, as prescricións técnicas, as precaucións que deberán adoptarse en materia de seguridade, o lugar onde se vaian realiza-las actividades de eliminación e o método que se empregue.

2. O depósito de residuos en calquera lugar durante períodos de tempo superiores ós sinalados no artigo 3.n), será considerado como unha operación de eliminación, sen prexuízo do establecido no número seguinte.

3. Os residuos para os que non exista un método ou instalación de valorización ou eliminación seguros para a protección da saúde humana ou o ambiente, terán que ser depositados nas condicións de seguridade que determine o Goberno ou, se é o caso, as comunidades autónomas.

4. O Goberno e, se é o caso, as comunidades autónomas, nas normas adicionais de protección que dicten para o efecto, establecerán as normas reguladoras das instalacións de eliminación de residuos tendo en conta as tecnoloxías menos contaminantes.

CAPÍTULO III

Normas específicas sobre produción, posesión e xestión de residuos urbanos

Artigo 20. *Residuos urbanos e servicios prestados polas entidades locais.*

1. Os posuidores de residuos urbanos estarán obrigados a entregalos ás entidades locais, para a súa reciclaxe, valorización ou eliminación, nas condicións en que determinen as respectivas ordenanzas. As entidades locais adquirirán a propiedade daqueles desde a dita entrega e os posuidores quedarán exentos de responsabilidade polos danos que poidan causar tales residuos, sempre que na súa entrega se observasen as citadas ordenanzas e demais normativa aplicable.

Igualmente, logo de autorización do ente local correspondente, estes residuos poderanse entregar a un xestor autorizado ou rexistrado, para a súa posterior reciclaxe ou valorización.

2. Os produtores ou posuidores de residuos urbanos que, polas súas características especiais, poden producir trastornos no transporte, recolla, valorización ou eliminación, estarán obrigados a proporcionar ás entidades locais unha información detallada sobre a súa orixe, cantidade e características.

Sen prexuízo do anterior, cando as entidades locais consideren que os residuos urbanos presentan características que os fagan perigosos de acordo cos informes técnicos emitidos polos organismos competentes, ou que dificulten a súa recolla, transporte, valorización ou eliminación, poderán obriga-lo seu produtor ou posuidor a que, previamente á súa recolla, adopten as medidas necesarias para eliminar ou reducir, na medida do posible, as ditas características, ou a que os depositen na forma e lugar adecuados.

Nos casos regulados neste apartado, así como cando se trate de residuos urbanos distintos ós xerados nos domicilios particulares, as entidades locais competentes, por motivos xustificados, poderán obrigar ós posuidores a xestionalos por si mesmos.

3. Os municipios cunha poboación superior a 5.000 habitantes estarán obrigados a implantar sistemas de recolla selectiva de residuos urbanos que posibiliten a súa reciclaxe e outras formas de valorización. Non obstante, en materia de residuos de envases aplicarase o disposto na normativa específica correspondente.

4. As entidades locais poderán realiza-las actividades de xestión de residuos urbanos directamente ou mediante calquera outra forma de xestión prevista na lexislación sobre réxime local.

CAPÍTULO IV

Normas específicas sobre a produción e xestión de residuos perigosos

Artigo 21. *Producción de residuos perigosos.*

1. Son obrigas dos produtores de residuos perigosos:

a) Separar adecuadamente e non mesturalos residuos perigosos, evitando particularmente aquelas mesturas que supoñan un aumento da súa perigosidade ou dificulten a súa xestión.

b) Envasar e etiquetar os recipientes que conteñan residuos perigosos na forma que regulamentariamente se determine.

c) Levar un rexistro dos residuos perigosos producidos ou importados e o seu destino.

d) Subministrar ás empresas autorizadas para levar a cabo a xestión de residuos a información necesaria para o seu adecuado tratamento e eliminación.

e) Presentar un informe anual á Administración pública competente, no que se deberán especificar, como mínimo, a cantidade de residuos perigosos producidos ou importados, a súa natureza e o seu destino final.

f) Informar inmediatamente á Administración pública competente en caso de desaparición, perda ou escape de residuos perigosos.

2. Os órganos das comunidades autónomas competentes para outorgar as autorizacións poderán esixir ós produtores de residuos perigosos a constitución dun seguro que cubra as responsabilidades a que poidan dar lugar as súas actividades.

3. Na normativa de desenvolvemento desta lei e, se é o caso, nas normas adicionais de protección que dicten para o efecto as comunidades autónomas, poderanse establecer outras obrigas xustificadas nunha mellor regulación ou control destes residuos.

Artigo 22. *Xestión de residuos perigosos.*

1. Quedan sometidas a réxime de autorización polo órgano ambiental da comunidade autónoma, ademais das actividades de xestión indicadas no artigo 13.1, a recolla e o almacenaxe de residuos perigosos, así como o seu transporte cando se realice asumindo o transportista a titularidade do residuo, sen prexuízo das demais autorizacións ou licencias esixidas por outras disposicións.

Cando o transportista de residuos perigosos sexa un mero intermediario que realice esta actividade por conta de terceiros, seralle de aplicación o establecido no artigo 15 desta lei.

2. As autorizacións reguladas neste artigo, así como as reguladas no artigo 13 que estean referidas a residuos perigosos, fixarán o prazo e condicións nas que se outorgan e quedarán suxeitas a que o solicitante constitúa un seguro de responsabilidade civil e preste unha fianza na forma e contía que nelas se determine.

3. As actividades de transporte de residuos perigosos requirirán, ademais, un documento específico de identificación dos residuos, expedido na forma que se determine regulamentariamente, sen prexuízo do cumprimento da normativa vixente sobre o transporte de mercadorías perigosas.

Artigo 23. *Rexistro e medidas de seguridade.*

1. As persoas ou entidades que realicen actividades de recolla e almacenaxe de residuos perigosos deberán leva-lo mesmo rexistro documental esixido, no artigo 13.3, a quen realice actividades de valorización e eliminación.

2. As persoas ou entidades que realicen actividades de recolla, almacenaxe, valorización ou eliminación de residuos perigosos deberán establecer medidas de seguridade, autoprotección e plan de emerxencia interior para prevención de riscos, alarma, evacuación e socorro.

Artigo 24. *Situacións de emerxencia.*

A produción e xestión de residuos perigosos considérase actividade que pode dar orixe a situacións de emerxencia, para os efectos previstos nas leis reguladoras sobre protección civil.

TÍTULO IV

Instrumentos económicos na produción e xestión de residuos

Artigo 25. *Medidas económicas, financeiras e fiscais.*

As administracións públicas, no ámbito das súas respectivas competencias, poderán establecer as medidas económicas, financeiras e fiscais adecuadas para o fomento da prevención, a aplicación de tecnoloxías limpas, a reutilización, a reciclaxe e outras formas de valorización de residuos, así como para promover as tecnoloxías menos contaminantes na eliminación de residuos.

No establecemento destas medidas teranse en conta as peculiaridades das pequenas e medianas empresas.

Artigo 26. *Outras medidas.*

1. Para a efectiva materialización dos obxectivos sinalados no artigo 1, o Goberno, nas normas que dicte para determinados tipos de residuos, poderá adoptar algunha ou algunhas das medidas seguintes:

a) Establecemento de axudas e subvencións para a mellora das estruturas de comercialización de residuos valorizables e dos produtos obtidos deles, así como de axudas económicas para a modificación dos procesos productivos para a prevención da xeración de residuos. Todo isto sen prexuízo dos límites que impoña a lexislación da Unión Europea.

b) Creación de sistemas de depósito, devolución e retorno de residuos de difícil valorización ou eliminación.

c) Sen prexuízo do que estableza ó respecto a normativa da Unión Europea, limitación da cantidade de residuos que entren en España destinados á súa valorización, cando isto poña en perigo a existencia dun mercado nacional suficiente para alcanza-las porcentaxes e obxectivos de valorización de residuos ou os impostos pola Unión Europea.

2. As administracións públicas promoverán o uso de materiais reutilizables, reciclables e valorizables, así como de produtos fabricados con material reciclado que cumpran as especificacións técnicas requiridas, no marco da contratación pública de obras e subministracións.

TÍTULO V

Solos contaminados

Artigo 27. *Declaración de solos contaminados.*

1. As comunidades autónomas declarararán, delimitarán e farán un inventario dos solos contaminados debido á presenza de compoñentes de carácter perigoso de orixe humana, avaliando os riscos para a saúde humana ou o ambiente, de acordo cos criterios e estándares que, en función da natureza dos solos e dos usos, determine o Goberno logo de consulta ás comunidades autónomas.

A partir do inventario, as comunidades autónomas elaborarán unha lista de prioridades de actuación, en atención ó risco que supoña a contaminación do solo para a saúde humana e o ambiente.

Igualmente, as comunidades autónomas declarararán que un solo deixou de estar contaminado trala comprobación de que se realizaron de forma adecuada as operacións de limpeza e recuperación deste.

2. A declaración dun solo como contaminado obrigará a realiza-las actuacións necesarias para proceder á súa limpeza e recuperación, na forma e nos prazos que determinen as respectivas comunidades autónomas.

Estarán obrigados a realiza-las operacións de limpeza e recuperación reguladas no parágrafo anterior, logo de requirimento das comunidades autónomas, os causantes da contaminación, que, cando sexan varios, responderán destas obrigas de forma solidaria e, subsidiariamente, por esta orde, os posuidores dos solos contaminados e os propietarios non posuidores, todo isto sen prexuízo do establecido no artigo 36.3.

En todo caso, se as operacións de limpeza e recuperación de solos contaminados fosen realizarse con financiamento público, só se poderán recibir axudas logo do compromiso de que as posibles plusvalías que adquiren os solos reverterán na contía subvencionada en favor da Administración pública que financiasse as citadas axudas.

3. A declaración dun solo como contaminado poderá ser obxecto de nota marxinal no Rexistro da Propiedade, por iniciativa da respectiva Comunidade Autónoma. Esta nota marxinal cancelárase cando a Comunidade Autónoma correspondente declare que o solo deixou de ter tal consideración.

4. O Goberno aprobará e publicará unha lista de actividades potencialmente contaminantes de solos. Os propietarios dos predios nos que se realizase algunha destas actividades estarán obrigados, con motivo da súa transmisión, a declaralo en escritura pública. Este feito será obxecto de nota marxinal no Rexistro da Propiedade.

Os titulares destas actividades deberán remitir-lle periodicamente á Comunidade Autónoma correspondente informes de situación, nos que figuren os datos relativos ós criterios que sirvan de base para a declaración de solos contaminados, de acordo co número 1.

As comunidades autónomas establecerán os criterios que permitan defini-la periodicidade para a elaboración dos informes de situación do solo.

5. A transmisión do título do que deriva a posesión, ou o mero abandono desta, non eximen das obrigas previstas neste título.

6. O establecido neste título non será de aplicación ó acredor que en execución forzosa do seu crédito devedña propietario dun solo contaminado, sempre que o allee no prazo dun ano a partir da data en que accedeu á propiedade.

Artigo 28. Reparación en vía convencional dos danos ocasionados ó ambiente por solos contaminados.

As actuacións para proceder á limpeza e recuperación dos solos declarados como contaminados poderán levarse a cabo mediante acordos voluntarios subscritos entre os obrigados a realiza-las ditas operacións e autorizados polas comunidades autónomas ou mediante convenios de colaboración entre aqueles e as administracións públicas competentes. En todo caso, os custos de limpeza e recuperación dos solos contaminados serán por conta do obrigado en cada caso a realiza-las ditas operacións.

Os convenios de colaboración poderán concretar incentivos económicos que poidan servir de axuda para financialos custos de limpeza e recuperación de solos contaminados.

TÍTULO VI

Inspección e vixilancia. Responsabilidade administrativa e réxime sancionador

CAPÍTULO I

Inspección e vixilancia

Artigo 29. Inspección da xestión dos residuos.

1. Os titulares das actividades a que se refire esta lei estarán obrigados a prestar toda a colaboración ás

autoridades competentes, co fin de lles permitir realiza-los exames, controis, toma de mostras e recolla de información e calquera outra operación para o cumprimento da súa misión.

2. As persoas que realicen os labores de inspección terán o carácter de axentes da autoridade e os feitos constatados por eles e formalizados en acta gozarán da presunción de certeza para efectos probatorios.

3. No caso dos residuos perigosos, as inspeccións das operacións de recolla e transporte centraranse particularmente na orixe e destino dos residuos.

Artigo 30. Custos dos servizos de inspección previa á concesión de autorizacións.

O custo das inspeccións previas á concesión de autorizacións poderá ser imputado ós solicitantes destas.

Artigo 31. Seguimento e inspección de acordos voluntarios e de convenios de colaboración.

1. Os acordos voluntarios e os convenios de colaboración ós que se refiren os artigos 8 e 28 deberán conter mecanismos de seguimento e inspección do funcionamento do sistema de xestión. Os custos do seguimento e inspección imputaranse ós produtores e participantes no acordo.

2. Os acordos voluntarios e os convenios de colaboración poderán preve-la figura do colaborador na inspección; a súa función será a de participar no seguimento da actividade obxecto do acordo voluntario ou convenio de colaboración.

Estes colaboradores non terán a condición de inspectores para os efectos do establecido no artigo 29.2.

CAPÍTULO II

Responsabilidade administrativa e réxime sancionador

Artigo 32. Responsabilidade.

1. As infraccións do establecido nesta lei serán sancionadas conforme o disposto neste título, sen prexuízo das correspondentes responsabilidades civís e penais.

2. A responsabilidade será solidaria nos seguintes supostos:

a) Cando o posuidor ou o xestor dos residuos os entregue a unha persoa física ou xurídica distinta das sinaladas nesta lei.

b) Cando sexan varios os responsables e non sexa posible determina-lo grao de participación de cada un na realización da infracción.

3. Cando os danos causados ó ambiente se produzan por acumulación de actividades debidas a diferentes persoas, a Administración competente poderá imputar individualmente esta responsabilidade e os seus efectos económicos.

Artigo 33. Responsabilidade administrativa.

1. Para efectos do establecido neste título, os residuos terán sempre un titular responsable, cualidade que corresponderá ó produtor, posuidor ou xestor deles.

2. Só quedarán exentos de responsabilidade administrativa os que cedan os residuos a xestores autorizados para realiza-las operacións que compoñen a xestión dos residuos, e sempre que a súa entrega se realice cumprindo os requisitos establecidos nesta lei e as súas normas de desenvolvemento, así como os que establezan, se é o caso, as normas adicionais da respectiva Comunidade Autónoma. En todo caso, a cesión debe constar en documento que faga fe.

Igualmente, os posuidores de residuos urbanos quedarán exentos de responsabilidade polos danos que poidan derivarse de tales residuos, sempre que os entregasen ás entidades locais observando as respectivas ordenanzas e demais normativa aplicable.

Artigo 34. *Infraccións.*

1. Sen prexuízo das infraccións que poidan establecer as comunidades autónomas, as infraccións sobre actividades relacionadas cos residuos clasifícanse en moi graves, graves e leves.

2. Son infraccións moi graves:

a) O exercicio dunha actividade descrita na presente lei sen a preceptiva autorización ou con ela caducada ou suspendida; o incumprimento das obrigas impostas nas autorizacións, así como a actuación en forma contraria ó establecido nesta lei, cando a actividade non estea suxeita a autorización específica, sempre que se producise un dano ou deterioración grave para o ambiente ou se puxese en perigo grave a saúde das persoas ou cando a actividade teña lugar en espazos protexidos.

b) O abandono, vertido ou eliminación incontrolados de residuos perigosos.

c) O abandono, vertido ou eliminación incontrolados de calquera outro tipo de residuos, sempre que se producise un dano ou deterioración grave para o ambiente ou se puxese en perigo grave a saúde das persoas.

d) O incumprimento das obrigas derivadas das medidas provisionais.

e) A ocultación ou a alteración maliciosa de datos achegados ós expedientes administrativos para a obtención de autorizacións, permisos ou licencias relacionadas co exercicio das actividades reguladas nesta lei.

f) A elaboración, importación ou adquisición intracomunitaria de produtos con substancias ou preparados prohibidos pola perigosidade dos residuos que xeran.

g) Non realiza-las operacións de limpeza e recuperación cando un solo fose declarado como contaminado, tralo correspondente requirimento da Comunidade Autónoma ou o incumprimento, se fose o caso, das obrigas derivadas de acordos voluntarios ou convenios de colaboración.

h) A mestura das diferentes categorías de residuos perigosos entre si ou destes cos que non teñan tal consideración, sempre que como consecuencia diso se producise un dano ou deterioración grave para o ambiente ou se puxese en perigo grave a saúde das persoas.

i) A entrega, venda ou cesión de residuos perigosos a persoas físicas ou xurídicas distintas das sinaladas nesta lei, así como a aceptación deles en condicións distintas das que aparezan nas correspondentes autorizacións ou nas normas establecidas nesta lei.

j) A omisión, no caso de residuos perigosos, dos plans necesarios de seguridade e previsión de accidentes, así como dos plans de emerxencia interior e exterior das instalacións.

3. Son infraccións graves:

a) O exercicio dunha actividade descrita na presente lei sen a preceptiva autorización ou con ela caducada ou suspendida; o incumprimento das obrigas impostas nas autorizacións, así como a actuación en forma contraria ó establecido nesta lei, cando a actividade non estea suxeita a autorización específica, sen que se producise un dano ou deterioración grave para o ambiente ou sen que se puxese en perigo grave a saúde das persoas.

b) O abandono, vertido ou eliminación incontrolados de calquera tipo de residuos non perigosos sen que se producise un dano ou deterioración grave para o medio ambiente ou se puxese en perigo grave a saúde das persoas.

c) O incumprimento da obriga de proporcionar documentación ou a ocultación ou falseamento de datos esixidos pola normativa aplicable ou polas estipulacións contidas na autorización, así como o incumprimento da obriga de custodia e mantemento da dita documentación.

d) A falta de constitución de fianzas ou garantías, ou da súa renovación, cando sexan obrigatorias.

e) O incumprimento polos axentes económicos sinalados nos artigos 7.1 e 11.1 das obrigas derivadas dos acordos voluntarios ou convenios de colaboración subscritos.

f) A entrada no territorio nacional de residuos procedentes doutro Estado membro da Comunidade Europea ou dun país terceiro, así como a saída de residuos cara ós citados lugares, sen cubri-la notificación ou sen obter os permisos e autorizacións esixidos pola lexislación comunitaria ou os tratados ou convenios internacionais dos que España sexa parte.

g) No caso de adquisición intercomunitaria e de importacións de terceiros países de residuos, o incumprimento da obriga de notificar a realización da súa valorización ou eliminación, no prazo máximo de cento oitenta días trala súa recepción, de acordo co establecido nos artigos 5.6, 6.6, 19.9 e 22.1 do Regulamento 259/93/CEE.

h) A obstrución da actividade inspectora ou de control das administracións públicas.

i) A falta de etiquetaxe ou a etiquetaxe incorrecta ou parcial dos envases que conteñan residuos perigosos.

j) A mestura das diferentes categorías de residuos perigosos entre si ou destes cos que non teñan tal consideración, sempre que como consecuencia disto non se producise un dano ou deterioración grave para o ambiente ou se puxese en perigo grave a saúde das persoas.

k) A entrega, venda ou cesión de residuos non perigosos a persoas físicas ou xurídicas distintas das sinaladas nesta lei, así como a súa aceptación en condicións distintas das que aparezan nas correspondentes autorizacións ou nas normas establecidas nesta lei.

l) A comisión dalgunha das infraccións indicadas no apartado 2 cando, pola súa escasa contía ou entidade, non merezan a cualificación de moi graves.

4. Son infraccións leves:

a) O exercicio dunha actividade descrita nesta lei sen que se efectuase, se fose caso, o correspondente rexistro administrativo.

b) O atraso na subministración da documentación que teña que proporcionarlle á Administración de acordo co establecido pola normativa aplicable ou polas estipulacións contidas nas autorizacións.

c) A comisión dalgunha das infraccións indicadas no apartado 3 cando, pola súa escasa contía ou entidade, non merezan a cualificación de graves.

d) Calquera infracción do establecido nesta lei ou nas estipulacións contidas nas autorizacións, cando non estea tipificada como moi grave ou grave.

Artigo 35. *Sancións.*

1. As infraccións a que se refire o artigo anterior poderán dar lugar á imposición de todas ou algunhas das seguintes sancións:

a) No caso de infraccións moi graves:

Multa desde 5.000.001 ata 200.000.000 de pesetas, excepto en residuos perigosos, que será desde 50.000.001 ata 200.000.000 de pesetas.

Inhabilitación para o exercicio de calquera das actividades previstas na presente lei por un período de tempo non inferior a un ano nin superior a dez.

Nos supostos de infraccións tipificadas nas alíneas a), d), e), h) e j) do artigo 34.2, clausura temporal ou definitiva, total ou parcial, das instalacións ou aparellos.

Nos supostos de infraccións tipificadas nas alíneas a), d), e), f), h), i) e j) do artigo 34.2, revogación da autorización ou suspensión desta por un tempo non inferior a un ano nin superior a dez.

b) No caso de infraccións graves:

Multa desde 100.001 ata 5.000.000 de pesetas, excepto nos residuos perigosos, que será desde 1.000.001 ata 50.000.000 de pesetas.

Inhabilitación para o exercicio de calquera das actividades previstas na presente lei por un período de tempo de ata un ano.

Nos supostos de infraccións tipificadas nas alíneas a), d), f), g), h), i), j) e k) do artigo 34.3, revogación da autorización ou suspensión desta por un tempo de ata un ano.

c) No caso de infraccións leves:

Multa de ata 100.000 pesetas, excepto en residuos perigosos, que será ata 1.000.000 de pesetas.

2. As sancións imporanse atendendo ás circunstancias do responsable, grao de culpa, reiteración, participación e beneficio obtido, e grao do dano causado ó ambiente ou do perigo en que se puxese a saúde das persoas.

Artigo 36. Obriga de repoñer, multas coercitivas e execución subsidiaria.

1. Sen prexuízo da sanción penal ou administrativa que se impoña, os infractores estarán obrigados á reposición ou restauración das cousas ó ser e estado anteriores á infracción cometida, na forma e condicións fixadas polo órgano que impuxo a sanción.

2. Se os infractores non procedesen á reposición ou restauración, de acordo co establecido no parágrafo anterior, os órganos competentes poderán acorda-la imposición de multas coercitivas de acordo co artigo 99 da Lei 30/1992, unha vez transcorridos os prazos sinalados no requirimento correspondente. A contía de cada unha das multas non superará un tercio da multa fixada por infracción cometida.

3. Así mesmo, nestes casos e no suposto de non se realizaren as operacións de limpeza e recuperación de solos contaminados, poderá procederse á execución subsidiaria por conta do infractor e á súa custa.

Artigo 37. Potestade sancionadora.

1. Nos casos en que, de acordo co establecido na presente lei, a potestade sancionadora corresponda á Administración xeral do Estado, será exercida por:

a) O director xeral de Calidade e Avaliación Ambiental do Ministerio de Medio Ambiente, nos supostos de infraccións leves.

b) O ministro de Medio Ambiente, nos supostos de infraccións graves.

c) O Consello de Ministros, no suposto de infraccións moi graves.

Nestes casos, a iniciación dos correspondentes procedementos sancionadores será competencia do director xeral de Calidade e Avaliación Ambiental.

2. No suposto regulado no artigo 34.3.b), cando se trate de residuos urbanos, a potestade sancionadora corresponderá ós alcaldes.

Artigo 38. Publicidade.

O órgano que exerza a potestade sancionadora poderá acorda-la publicación, no diario oficial correspondente e a través dos medios de comunicación social que considere oportunos, das sancións impostas pola comisión de infraccións graves e moi graves, así como os nomes e apelidos ou a razón social das persoas físicas ou xurídicas responsables, unha vez que as ditas sancións adquirisen o carácter de firmes.

CAPÍTULO III

As medidas provisionais

Artigo 39. Adopción de medidas provisionais.

Cando se iniciase un procedemento sancionador, as administracións públicas competentes poderán adoptar e esixir algunha ou algunhas das seguintes medidas provisionais:

a) Medidas de corrección, seguridade ou control que impidan a continuidade na produción do dano.

b) Precintaxe de aparellos, equipos ou vehículos.

c) Clausura temporal, parcial ou total do establecemento.

d) Suspensión temporal da autorización para o exercicio da actividade pola empresa.

Artigo 40. Procedemento.

1. Non se poderá adoptar ningunha medida provisional sen o trámite de audiencia previa ós interesados, agás que concorran razóns de urxencia que aconsellen a súa adopción inmediata, baseadas na produción dun dano grave para a saúde humana ou o ambiente, ou que se trate do exercicio dunha actividade regulada nesta lei sen a preceptiva autorización ou con ela caducada ou suspendida; neste caso a medida provisional imposta deberá ser revisada ou ratificada trala audiencia dos interesados.

No trámite de audiencia previsto neste apartado daráselles ós interesados un prazo máximo de quince días para que poidan achegar cantas alegacións, documentos ou informacións coiden convenientes.

2. As medidas provisionais descritas no presente capítulo serán independentes das resolucións que sobre a solicitude de adopción de medidas provisionais poidan adoptar os xuíces das ordes civil ou penal debidas ó exercicio de accións de responsabilidade por persoas lexisladas.

Disposición adicional primeira. Obrigas dos produtores de residuos perigosos ou de produtos que co seu uso puidesen producir residuos perigosos.

Regulamentariamente especificaranse as industrias ou actividades xeradoras ou importadoras de residuos perigosos ou de produtos que co seu uso puidesen producir residuos perigosos, ás que non será de aplicación o establecido nos artigos 7.1, 9.1 e 22, en función do volume da súa actividade.

Disposición adicional segunda. Comunicacions á Unión Europea.

As comunidades autónomas e as entidades locais remitirán ó Ministerio de Medio Ambiente, para o seu envío á Comisión Europea, os datos necesarios para cumprilo establecido na Directiva 91/692/CE, do 23 de

decembro de 1991, sobre normalización e racionalización dos informes relativos á aplicación de determinadas directivas referentes ó ambiente.

Disposición adicional terceira. *Illes Balears, Canarias, Ceuta e Melilla.*

Os respectivos plans nacionais de residuos establecerán medidas para financia-lo transporte marítimo á península ou entre illas dos residuos xerados nas Illes Balears, Canarias, Ceuta e Melilla, así como os demais custos derivados da existencia de territorios extrapeninsulares ou disgregados que impidan ou fagan excesivamente custosa a valorización dos residuos nos ditos territorios por razóns territoriais, de economía de escala ou de xestión ambientalmente correcta dos residuos.

As anteriores medidas non alcanzarán ó traslado á península dos residuos de envases e envases usados postos no mercado a través dalgún sistema integrado de xestión de residuos de envases e envases usados, que se regulará de acordo co establecido na disposición adicional cuarta da Lei 11/1997, do 24 de abril, de envases e residuos de envases.

Disposición adicional cuarta. *Aplicación das leis reguladoras da defensa nacional.*

O establecido nesta lei enténdese sen prexuízo do establecido nas leis reguladoras da defensa nacional.

Disposición adicional quinta. *Residuos agrarios.*

1. A utilización como fertilizante agrícola dos residuos sinalados na alínea c) do artigo 2.2 non estará sometida á autorización administrativa regulada no artigo 13 desta lei e estará suxeita á normativa que para estes efectos aprobe o Goberno e ás normas adicionais que, se é o caso, aproben as comunidades autónomas. A normativa do Goberno realizarase por proposta conxunta dos departamentos de Medio Ambiente e de Agricultura, Pesca e Alimentación, como complemento do xa establecido no Real decreto 261/1996, do 16 de febreiro, sobre protección das augas contra a contaminación producida polos nitratos procedentes de fontes agrarias.

Nesta normativa fixaranse os tipos e cantidades de residuos que poidan ser utilizados como fertilizante e as condicións nas que a actividade queda dispensada da autorización, e establecerase que a mencionada actividade deberá levarse a cabo sen poñer en perigo a saúde humana e sen utilizar procedementos ou métodos que poidan prexudica-lo ambiente e, en particular, sen producir contaminación á auga.

2. O Goberno aprobará a normativa citada no apartado anterior no prazo de nove meses desde a entrada en vigor desta lei.

3. Se os residuos regulados nesta disposición adicional son utilizados na forma sinalada nos apartados anteriores, considerarase que non se produciu unha operación de vertido, para os efectos establecidos no artigo 92 da Lei 29/1985, do 2 de agosto, de augas.

Disposición adicional sexta. *Redistribución de competencias dentro de cada Comunidade Autónoma.*

As referencias contidas nesta lei ás comunidades autónomas entenderanse sen prexuízo da redistribución de competencias que se realice internamente entre os distintos niveis institucionais delas, de acordo cos seus respectivos estatutos de autonomía.

Disposición adicional sétima. *Modificación da Lei 11/1997, do 24 de abril, de envases e residuos de envases.*

A Lei 11/1997, do 24 de abril, de envases e residuos de envases, queda modificada da forma seguinte:

1. O primeiro inciso do número 1 do artigo 6 queda redactado da forma seguinte:

«Cobrar ós seus clientes, ata o consumidor final e en concepto de depósito, unha cantidade individualizada por cada envase que sexa obxecto de transacción.»

2. O segundo parágrafo do número 1 do artigo 10 queda redactado da forma seguinte:

«O aboamento desta cantidade, idéntica en todo o ámbito territorial do sistema integrado de xestión de que se trate, dará dereito á utilización do símbolo do sistema integrado.»

3. Introdúcese unha nova disposición adicional sétima, coa seguinte redacción:

«Disposición adicional sétima. *Plans empresariais de prevención de residuos de envases.*

Os responsables da posta no mercado de produtos envasados ou de envases industriais ou comerciais, que tralo seu uso xeren unha cantidade de residuos de envases superior á que determine o Goberno ou, se é o caso, as comunidades autónomas, estarán obrigados a elaborar plans empresariais de prevención para reducir ó mínimo e previr en orixe a produción e a nocividade dos residuos de envases que se xeren.

Estes plans empresariais de prevención terán que ser aprobados polas comunidades autónomas, de acordo co que se estableza nas normas de desenvolvemento.»

Disposición transitoria primeira. *Autorización das instalacións e actividades existentes.*

Os titulares de actividades de xestión de residuos non perigosos que se veñan desenvolvendo no momento de entrada en vigor da presente lei, deberán solicitar autorización ou realiza-la preceptiva notificación á Comunidade Autónoma correspondente, para cumprilo establecido nos artigos 13 e 15 desta lei, no prazo máximo de dezaioito meses.

Na norma na que, se fose o caso, se aprobe a lista de actividades productoras de residuos non perigosos que teñan que someterse á autorización administrativa regulada no artigo 9.1, poderase determinar, así mesmo, que os titulares de actividades que se viñesen desenvolvendo con anterioridade á aprobación da dita lista dispoñan dun prazo para se adaptaren ás novas obrigas.

Disposición transitoria segunda. *Gratuidade das notas marxinais.*

As notas marxinais sinaladas nos números 3 e 4 do artigo 27, practicadas como consecuencia de actividades que comezasen antes da entrada en vigor desta lei, non devengarán dereitos arancelarios.

Disposición transitoria terceira. *Entrada en vigor do establecido no artigo 11.2, respecto dos residuos perigosos, e da implantación de sistemas de recolla selectiva.*

O establecido no artigo 11.2 non será de aplicación ós residuos perigosos ata o día 1 de xaneiro do ano 2000.

Igualmente, a obriga dos municipios de poboación superior a 5.000 habitantes de implantaren sistemas de recolla selectiva, establecida no artigo 20.3, non será exixible ata o día 1 de xaneiro do ano 2001.

Disposición derogatoria única.

Á entrada en vigor desta lei quedan derogadas as seguintes disposicións:

Lei 42/1975, do 19 de novembro, sobre refugallo e residuos sólidos urbanos.

Lei 20/1986, do 14 de maio, básica de residuos tóxicos e perigosos.

Artigos 50, 51 e 56 do Regulamento para a execución da Lei 20/1986, aprobado mediante Real decreto 833/1988, do 20 de xullo. Os restantes artigos do citado regulamento e o Real decreto 952/1997, do 20 de xuño, polo que se modifica, continuarán vixentes na medida en que non se opoñan ó establecido nesta lei.

Disposición derradeira primeira. *Normativa de edificación.*

A normativa de edificación, que dicten as respectivas administracións públicas, deberá conter especificamente a regulación dos requisitos técnicos de deseño e execución que faciliten a recolla domiciliaria de residuos de acordo co establecido nesta lei.

Disposición derradeira segunda. *Fundamento constitucional e carácter básico.*

Esta lei ten a consideración de lexislación básica sobre protección do ambiente, de acordo co establecido no artigo 149.1.23.^a da Constitución, con excepción dos seguintes artigos:

Artigos 27.3, inciso derradeiro do artigo 27.4 e disposición transitoria segunda, que teñen o carácter de lexislación sobre ordenación de rexistros públicos, materia que corresponde en exclusiva ó Estado de acordo co artigo 149.1.8.^a

Artigos 4.1, 10 e 17.2, na medida en que regulan o traslado de residuos desde ou cara a terceiros países non membros da Unión Europea, que teñen o carácter de lexislación sobre comercio exterior, competencia exclusiva do Estado de acordo co artigo 149.1.10.

Artigos 4.3 e 20, en canto que regulan competencias e servizos que prestarán os entes locais, que teñen o carácter de lexislación sobre bases das administracións públicas, de acordo co artigo 149.1.18.^a

Disposición derradeira terceira. *Desenvolvemento regulamentario.*

1. Sen prexuízo das competencias das comunidades autónomas, de desenvolvemento e execución da lexislación básica do Estado, facúltase o Goberno para desenvolver regulamentariamente esta lei e, en particular, para adapta-lo seu anexo ás modificacións que, se fose o caso, sexan introducidas pola normativa comunitaria.

2. O Ministerio de Medio Ambiente publicará o Catálogo Europeo de Residuos (CER), aprobado por Decisión 94/3/CE, da Comisión, do 20 de decembro, e a Lista de Residuos Perigosos, aprobada pola Decisión 94/904/CE, do Consello, do 22 de decembro, e as súas posteriores modificacións.

Igualmente, o citado departamento publicará a Decisión 96/350/CE, da Comisión, do 24 de maio, pola que se adaptan os anexos II.A e II.B da Directiva 75/442/CEE, do Consello, relativa ós residuos, e as súas posteriores modificacións.

3. O Goberno, mediante Real Decreto, poderá actualizarla contía das multas establecidas no artigo 35, de acordo coa variación anual do índice de prezos de consumo.

Disposición derradeira cuarta.

No prazo dun ano desde a entrada en vigor desta lei, o Goberno presentará ó Congreso dos Deputados un proxecto de lei no que se estableza un réxime fiscal para os aceites industriais e lubricantes afectado na súa totalidade ó financiamento de actuacións ambientais para a xestión de aceites usados desenvolvidas polas comunidades autónomas para o cumprimento dos obxectivos fixados no artigo 1.

No mesmo prazo sinalado no parágrafo anterior, o Goberno regulará un sistema de devolución, depósito e retorno para as pilas usadas.

Por tanto, Mando a tódolos españois, particulares e autoridades, que cumpran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 21 de abril de 1998.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

ANEXO

Categorías de residuos

- Q1 Residuos de produción ou de consumo non especificados a seguir.
- Q2 Productos que non respondan ás normas.
- Q3 Productos caducados.
- Q4 Materias que se vertesen por accidente, que se perdesen ou que sufrisen calquera outro incidente, con inclusión do material, do equipo, etc., que se contaminase a causa do incidente en cuestión.
- Q5 Materias contaminantes ou ensuciadas a causa de actividades voluntarias (por exemplo, residuos de operacións de limpeza, materiais de embalaxe, contedores, etc.).
- Q6 Elementos inutilizados (por exemplo, baterías fóra de uso, catalizadores gastados, etc.).
- Q7 Substancias que pasasen a ser inutilizables (por exemplo, ácidos contaminados, disolventes contaminados, sales de tempero esgotados, etcétera).
- Q8 Residuos de procesos industriais (por exemplo, escouras, pousos de destilación, etc.).
- Q9 Residuos de procesos anticontaminación (por exemplo, barros de lavado de gas, po de filtros de aire, filtros gastados, etc.).
- Q10 Residuos de mecanización/acabamento (por exemplo, labras de torneado ou fresado, etc.).
- Q11 Residuos de extracción e preparación de materias primas (por exemplo, residuos de explotación mineira ou petroleira, etc.).
- Q12 Materia contaminada (por exemplo, aceite contaminado con PCB, etc.).
- Q13 Toda materia, substancia ou produto que a lei prohiba utilizar.
- Q14 Productos que non son de utilidade ou que xa non teñen utilidade para o posuidor (por exemplo, artigos descartados pola agricultura, os fogares, as oficinas, os almacéns, os talleres, etc.).
- Q15 Materias, substancias ou produtos contaminados procedentes de actividades de rexeneración de solos.
- Q16 Toda substancia, materia ou produto que non estea incluído nas categorías anteriores.